

SPANNENDE ZOMERREEKS DEEL 2

STEFFI DACHT DAT ZE DE MAN VAN HAAR LEVEN HAD GEVONDEN. TOT ZE MATT BETRAPT MET EEN NAAKTE VROUW. IN HAAR EIGEN SALON...

STEFFI, GESANDWICHT TUSSEN 2 LIEFDES

Voetjes op de grond

WAT VOORAFGING

Steffi is na die rampzalige avond naar haar ouderlijk huis gevlucht. Ze leest Matts liefdesbrieven nog eens en vindt een briefje van haar eerste vriendje Stijn terug...

MAMA'S TROOSTENDE WOORDEN...

Ik ben een sterke, onafhankelijke vrouw. Ik heb het niet nodig om weken in mijn bed te liggen als blijkt dat mijn vriend me bedriegt. Ik kom gewoon weer overeind en ga door met mijn leven. Klinkt het geloofwaardig? Niet echt, ik weet het. En als ik niet zo'n felle, kordate moeder had, lag ik nu waarschijnlijk nog te snorren in mijn hoofdkussen. Ze heeft me vanmorgen zonder pardon uit bed gehaald. Ik pruttelde tegen: "Mam, écht, ik kan het niet, ik heb wat tijd nodig". Ik kan je vertellen: ze was niet onder de indruk. Ze sleurde de gordijnen open, zei me nogal onverhuld dat ik een douche kon gebruiken ("Je stinkt, ga je wassen" waren de letterlijke woorden. Subtiel, die moeder van mij...) en ging toen met me

**"Mama sleurde de gordijnen open, zei: 'Je stinkt. Ga je wassen.'"
En toen wilde ze praten."**

aan tafel zitten voor "een goed gesprek". Ik zweer het, ik kan soms niet geloven dat het vrouwmens mijn moeder is. Ze heeft niks, maar dan ook niks empathie in dat grote lijf van haar. Ze vindt dat ik Matt moet bellen om afspraken te maken rond onze breuk. "Wie houdt het appartement, wie neemt wat mee, dat soort dingen. Dat moet je écht regelen." Wat kan mij het appartement schelen? Wat kan mij de inboedel schelen? Ik heb een gebroken hart! "Kan allemaal zijn, dat is ook heel jammer, maar van een gebroken hart kun je niet eten. Je moet voort, Steffi, treuren doe je maar na zes uur 's avonds." Ik was te verbouwereerd om te antwoorden. Waar was de thee, de troostende schouder, de pot ijs? Mijn vader kwam langslopen en maakte het allemaal nog erger door te mompelen: "Tja, ze moest ook zo snel met die jongen gaan samenhouden". Het laatste wat ik nu nodig heb, zijn 'zie je wel'-toestanden! En na het keukentafelgesprek van van-

middag is het wel duidelijk dat ik daar thuis véél van zal mogen genieten. Ik moet hier dus weg, naar huis. Maar hoe moet dat? Ik kan niet anders, ik zal Matt moeten bellen. Hij heeft me al een keer of twintig gebeld, ik heb na die eerste keer niet meer opgenomen. Maar mijn moeder heeft wél gelijk: ik kan de confrontatie niet blijven uitstellen. Heel mijn hebben en houden staat nog in ons appartement, ik kan niet gewoon doen alsof Matt nooit heeft bestaan, ik moet de confrontatie aangaan. Ik haat het als mijn moeder gelijk heeft.

ALLEEN IN EEN LEEG APPARTEMENT

Ik heb Matt gesproken. Het is zo ongelooflijk raar, hij lijkt opeens een wildvreemde. Waar is de tijd dat we samen lachten, dansten, praatten, vrijden? Het is anderhalve week geleden, maar het lijkt een eeuwigheid. Hij klinkt gelaten als ik zeg dat ik naar huis kom én dat ik niet wil

dat hij er dan is. In gedachten had ik dit gesprek al keer op keer gevoerd. Als hij me zou vragen: "En waar moet ik dan heen?", zou ik gevat antwoorden: "Je scharrel leek nogal gastvrij, misschien kun je bij haar terecht? De zetel krijg je van mij cadeau, kunnen jullie daar lekker verder genieten van elkaar!" Maar Matt vraagt niet waar hij heen moet. Zegt alleen: "Oké, ik zorg dat ik vanavond weg ben". Even voel ik iets van de oude Matt, van de oude 'wij'. Hij klinkt zo verdrietig, ik krijg de neiging om hem te troosten. Maar ik herpak me op tijd, gelukkig. Dit is wel de Jan Lul die mijn leven heeft verpulverd voor een del (met kanten slip, en damn, zonder cellulitis)! Geen medelijden, ik ban hem uit mijn leven, probeer zo snel mogelijk te vergeten dat ik ooit van hem hield en pik mijn leven weer op. Je leven oppikken blijkt moeilijker dan verwacht. Als ik 's avonds thuiskom, ziet het appartement er akelig leeg uit. Al Matts spullen staan in dozen in de logeerkamer. De

woonkamer mist opeens zijn aanwezigheid. Zijn boeken, zijn cd's, zijn fotokadertjes. Heel even heb ik de neiging hem te bellen om... Ja, waarom eigenlijk? Wat wil ik? Doen alsof er niets is gebeurd? Gezellig doorgaan en hem een vrijgeleide geven voor één scharrel per jaar? Matt heeft de basisregels verbroken, in ons eigen appartement dan nog wel. Dit is kapot, komt niet meer goed. Ik dwing mezelf om naar de zetel te kijken, de grote, robuuste, smerige overspelzetel. Ik krijg het nog een paar keer moeilijk, maar een minuut staren naar die rotbank zorgt ervoor dat ik sterk blijf en de drang om hem te bellen weersta.

TIJD VOOR EEN LIJSTJE!

Om drie uur 's nachts kom ik uit bed. Ik heb al vier keer inbrekers gehoord, volgens mij zijn alle verkrachters uit het land ervan op de hoogte dat ik alleen ben en liggen ze op de loer voor de deur van mijn appartement. Ik neem een glas wijn, warm een diepvriespizzeria op en ga aan tafel bij het raam zitten (zo heb ik een goed zicht op de straat, met zijn potentiële seriemoordenaars/verkrachters/inbrekers). Ik maak maar weer een lijstje, het leidt me af en ik kan wel een actieplan gebruiken...
- Morgen ga ik weer aan het werk.
- Ik zoek een kamergenoot om de appartementskosten te drukken.
- Ik spreek Matts naam niet meer uit.
- Ik breng al mijn (onze) vrienden op de hoogte van onze breuk via mail en zal dat waardig doen (eikel, slet, goor en ongelooflijk laag-bij-de-gronds zijn woorden die ik niet zal gebruiken).
- Ik ga op zoek naar Stijn.
Ik weet niet waarom ik dat laatste puntje erbij heb gezet. Het gebeurde gewoon. Therapeuten hebben daar vast wel een verklaring voor. 'Op zoek naar de onschuld van vroeger' of zo. Maar als het licht begint te worden en ik

"Ik heb een besluit genomen: byebye Matt, hello Stijn!"

duo al uren voor me uit zit te staren (en vier verdachte subjecten heb zien passeren in de straat! Ik zweer het, dit is volgens mij een probleebuurt), heb ik een besluit genomen. Byebye Matt, hello Stijn! Tien minuten later zit ik achter mijn computer én heb ik Stijns mailadres gevonden. Lang leve het net, lang leve mezelf! Maar, euh, wat moet ik hem nu mailen?

Tekst: Frauke Joossen / Illustratie: Poodle Soup

LEES VOLGENDE WEEK HET VERRASSENDE VERVOLG VAN STEFFI'S LOVE STORY.

VOLG DE BINK NAAR DE LINK

Deel 1 van onze zomerreeks gemist? Geen nood! Herlees het nu op www.flair.be/zomerreeks.

